

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
SÍLVIA BARROSO
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL,
CARME COLOMINA
ECONOMIA ÀLEX FONT
SOCIETAT JOAN SERRA
CULTURA LAURA SERRA
COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
JOAN RUSIÑOL
DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES
LAIA FORÈS
LLENGUA ALBERT PLA
FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION,
XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA
PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ
DIRECTOR AUDIOVISUAL
ANTONI BASSAS
DIRECTORS DE NEGOCI
ANTONI M. PIQUÉ
(EXPERIÈNCIA D'USUARI)
ORIOL CANALS
(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ
I PROMOCIONS)
MARC ERRA
(MÀRQUETING I E-COMMERCE)
DIRECTORA FINANCERA
FOIX VALDÉ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ
SERGI RUIZ
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110
subscriptions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

Per què marxo de Jerusalem

Aquest article va ser publicat originàriament al diari israelià 'Haaretz' el 4 de juliol. Jerusalem Est s'havia encès el dia anterior, després que un grup d'ultres calcinés l'adolescent palestí Mohammed Abu Khader en represàlia per l'assassinat de tres adolescents israelians a Cisjordània.

Sayed Kashua, l'únic àrab que té la seva pròpia sèrie a la televisió israeliana, va ser entrevistat a l'ARA el març passat. Afirmava, encara, que no volia cedir en la batalla de tenir els mateixos drets que la resta d'israelians. Fa poc ha publicat 'Segona persona del singular' amb Edicions de 1984.

SAYED KASHUA

ESCRIPTOR I GUIONISTA

No hauria d'haver fet cas de la meua dona, no hauria d'haver deixat que els nens anessin al casal d'estiu; no pas avui, no pas ara. He deixat la gran a casa. Ja és adolescent i tot plegat hauria estat massa. "Però per què?", m'ha cridat aquest matí, mentre ja sortia amb la motxilla per anar al curs de líders de grup, que forma part d'un programa del ministeri d'Educació. "Perquè sí!", li he contestat, i he seguit escoltant les notícies.

Aviat tornaran els meus fills i marxarem d'aquí. Aquesta vegada no faré cas del que digui la meua dona; tant me fa. Em pot dir que estic paranoic, que estic histèric, però no permetré que els meus fills es quedin a Jerusalem. Els faré les maletes jo mateix i, així que arribin a casa, me'ls emportaré a casa els meus pares. Si ella es vol quedar a Jerusalem, que ho faci, però jo ja no aguento més.

Passaré un parell o tres de dies a Tira amb els nens, o potser una setmana. Potser no tornaré mai més. Què em pot oferir Jerusalem? De tota manera, d'aquí un mes me'n vaig a l'estranger. He de fer un truc a la de l'agència de viatges per veure quant costaria avançar el vol.

També he de trucar al de l'immobiliària per dir-li que el lloguer ja no és per a un termini d'un any, que els llogaters poden quedar-s'hi tant temps com vulguin. Perquè no tornaré a aquest edifici, no tornaré a aquest barri, no tornaré a Jerusalem i potser no tornaré mai més aquí. Potser diré al meu agent immobiliari que, en comptes d'un pis de lloguer, en busqui un que estigui en venda.

Faré el que calgui per no tornar. Allà hauré de practicar molt l'anglès. He de començar a llegir i escriure només en anglès, costi el que costi. Aprofitaré l'any que em dedicaré a la docència per adoptar una nova llengua per escriure. Sé que no és gens fàcil –ja ho vaig haver de fer amb l'hebreu–, però no puc fer altra cosa. No sé quant temps més podré seguir escrivint en hebreu, no sé quants

turista; no prendre'm les coses a pit, no sentir-me mai integrat.

Aviat arribaran els meus fills i me'ls enduré a Tira. No em vull quedar ni un minut més. Trucaré a la de l'agència de viatges, potser ens pot treure d'aquí demà mateix. La meua dona em cridarà i em dirà que s'ha compromès a no deixar la feina fins a final de mes. Si vol, es pot quedar i venir el mes que ve.

–Què és el que no entens? –li he dit mentre li pregava que no anés a treballar–. S'ha acabat!

–Que t'has tornat boig o què? –m'ha contestat a crits–. Què coï vols dir que s'ha acabat?

He guardat silenci, conscient que havia posat punt final al meu intent de conèixer amb els altres en aquest país. Conscient que la mentida que havia dit als meus fills sobre un futur en què àrabs i jueus compartien el país d'igual a igual s'havia acabat.

Volia dir a la meua dona que ara sí que s'ha acabat, que ha arribat el final. Que havia perdut la meua guerra personal, que tot el que m'havien dit des que era adolescent s'estava fent realitat davant dels meus ulls. Que tots els que m'havien dit que una sang i l'altra no eren el mateix, que una persona i una altra no eren iguals, tenien raó. Que tots els que em deien que no puc anar enlloc més que a Tira deien la veritat.

En comptes d'això, però, li he dit: "Que vagi bé a la feina". M'he disculpat per les meves pors exagerades i he afegit que estava segur que no hi hauria cap problema.

D'un moment a l'altre arribaran els nens del casal i me'ls emportaré lluny d'aquí. Ara per ara, però, sóc a casa amb la meua filla gran. Està enfadada i s'ha tancat a l'habitació. Truco fluixet a la porta, però no contesta.

Està asseguda al llit amb l'ordinador. M'hi assec a la vora sabent que estic a punt de dir-li el que em va dir el meu pare quan tenia la seva edat. Era el primer dia que havia d'anar a un internat de Jerusalem on només es parlava hebreu. El meu pare m'hi va portar amb cotxe des de Tira i, un moment abans de marxar, a l'entrada de l'internat, em va dir: "Recorda que, per a ells, sempre, però sempre, seràs àrab, em sents?" "Sí", m'ha dit la meua filla i m'ha abraçat ben fort. "Ja me n'havia adonat tota sola".

Copyright Sayed Kashua / 'Haaretz'

ALAA BADARNEH / EFE

La mentida que vaig dir als meus fills sobre un futur en què àrabs i jueus compartien el país d'igual a igual s'ha acabat

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.